

Arrest

nr. 51 182 van 17 november 2010
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Russische nationaliteit te zijn, op 15 september 2010 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 9 augustus 2010 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ontvankelijk doch ongegrond verklaard wordt, en van de bevelen om het grondgebied te verlaten van 24 augustus 2010, alle beslissingen aan verzoekende partijen ter kennis gebracht op 24 augustus 2010.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 oktober 2010, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 november 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat B. DE SCHUTTER, die loco advocaat H. CAMERLYNCK verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat H. VAN NYVERSEEL, die loco advocaat J. KEMPINAIRE, eveneens verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die loco advocaten E. MATTERNE en N. LUCAS HABA verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekers die verklaren van Russische nationaliteit te zijn, komen op 29 maart 2007 België binnen. Zij zijn in het bezit van een Spaanse verblijfstitel.

Op 30 april 2008 dienen verzoekers een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Op 29 mei 2008 dienen verzoekers een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Op 26 september 2008 dienen verzoekers een nieuwe aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Op 24 november 2008 neemt de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard.

Op 27 november 2008 neemt de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ontvankelijk wordt verklaard. In afwachting van de behandeling ten gronde worden verzoekers tijdelijk toegelaten tot verblijf.

Op 6 oktober 2009 dienen verzoekers een aanvulling in bij hun aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Op 31 mei 2010 geeft de arts-attaché een advies inzake de medische toestand van verzoekster.

Op 3 juni 2010 wordt de op 27 november 2009 ontvankelijk verklaarde aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, ongegrond verklaard.

Op 9 juli 2010 wordt aan verzoekers bevel gegeven om het grondgebied te verlaten.

Op 9 augustus 2010 wordt de beslissing van 3 juni 2010 waarbij de aanvraag ongegrond werd verklaard, ingetrokken.

Op 9 augustus 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid een nieuwe beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ongegrond wordt verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing.

"(..)

Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 26.09.2008 bij aangetekend schrijven bij onze diensten werd ingediend door :

K., G. (...) (R.R.: 066121756111) geboren te A. (...) op 17.12.1966

R., L. (...) (079112051638) geboren te S. (...) op 20.11.1979

nationaliteit: Rusland (Federatie van)

adres: (...)

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingesteld door artikel 5 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, aanvraag die door onze diensten ontvankelijk werd verklaard op 27.11.2008, heb ik de eer u mee te delen dat dit verzoek ongegrond is.

Reden :

De arts-attaché stelt in zijn verslag van 31.05.2010 (zie gesloten omslag) dat betrokkene lijdt aan een aandoening die beschouwd kan worden als een risico voor haar leven of fysieke integriteit indien deze niet adequaat behandeld wordt. Er is echter geen reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling, aangezien de nodige behandeling beschikbaar is in Rusland.

Wat betreft de toegankelijkheid van deze behandeling blijkt uit informatie beschikbaar in het administratief dossier (Terugkeer naar de Russische Federatie – IOM – 13.11.2009) dat "alle Russische burgers recht hebben op gratis gezondheidszorg die door de overheid gegarandeerd wordt via een systeem van een verplichte ziektekostenverzekering (OMS). Elke persoon in het OMS-systeem heeft een speciale, plastic ziektekostenverzekeringskaart met een persoonlijk nummer. (Deze kaart wordt afgegeven op basis van een overeenkomst tussen een persoon en een verzekeringsmaatschappij. De burgers krijgen deze overeenkomst en een plastic kaart wanneer ze in het systeem geregistreerd

worden.) Deze kaart geeft elke burger toegang tot de gezondheidszorg op het grondgebied van de Russische Federatie, ongeacht zijn woonplaats.”

Daarenboven kan noch uit de voorgelegde medische attesten noch uit het verslag van de ambtenaargeneesheer opgemaakt worden dat betrokkene arbeidsongeschikt zou zijn zodat kan gesteld worden dat zij zelf kan instaan voor de kosten die gepaard kunnen gaan met de noodzakelijke hulp. Gezien deze beslissing ook geldt voor de partner, kan worden verondersteld dat hij ook een steentje kan bijdragen in de financiële situatie van het gezin, bij terugkeer naar het land van herkomst. Overigens lijkt het erg onwaarschijnlijk dat betrokkene in Rusland – het land waar zij tenslotte ruim 20 jaar verbleef – geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben bij wie zij terecht zou kunnen voor (tijdelijke) opvang en hulp bij het bekomen van de nodige zorgen aldaar en/of voor (tijdelijke) financiële hulp.

Ook wat betreft de terugkeer naar het herkomstland zijn er mogelijkheden (Terugkeer naar de Russische Federatie – IOM – 13.11.2009): “In juni 2006 is het door de staat begeleide programma voor vrijwillige terugkeer naar de Russische Federatie in het leven geroepen voor landgenoten die in het buitenland wonen. Dit programma is in de tweede helft van 2007 van start gegaan. De deelnemer (en zijn gezinsleden) aan het programma “Landgenoten” kan afhankelijk van het repatriëringsgebied een verhuizingstoelage, geldelijke steun en voordelen krijgen. Door hun deelname aan het staatsprogramma mogen de terugkerende persoon en zijn gezin (als zij buitenlandse burgers of staatsloze personen zijn) permanente residentie en staatsburgerschap van de Russische Federatie aanvragen. Om aan het programma deel te nemen, moet de terugkerende persoon een deelnemerscertificaat 23 verkrijgen in vertegenwoordigingskantoren van de federale migratiedienst in het buitenland.”

Derhalve

1) blijkt niet dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of

2) blijkt niet dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.

Bijgevolg is geen bewijs aanwezig dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

(...)

Gelieve eveneens bijgevoegde gesloten omslag aan betrokkene te willen overhandigen.

(...).”

Op 24 augustus 2010 wordt aan verzoekers bevel gegeven om het grondgebied te verlaten. Dit zijn de tweede en de derde bestreden beslissingen, met identieke motieven:

“(…)

REDEN VAN DE BESLISSING:

De betrokkene verblijft langer in het Rijk dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of slaagt er niet in het bewijs te leveren dat hij deze termijn niet overschreden heeft (art. 7, alinea 1, 2° van de Wet van 15 december 1980).

(...).”

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Verzoekers voeren een eerste middel aan dat luidt als volgt:

“Eerste middel: Schending van art. 9ter Vreemdelingenwet

Doordat: verweerster de aanvraag om machtiging tot verblijf ongegrond verklaart.

Terwijl: art. 9ter van de Vreemdelingenwet stelt dat de vreemdeling een verblijf kan bekomen op grond van medische redenen indien de medische toestand van de vreemdeling een zekere ernst vertoont.

Zodat de aangevochten beslissing aangetast is door nietigheid

Toelichting

Art. 9ter van de Vreemdelingenwet stelt dat er een reëel risico moet zijn dat:

-het leven of de fysieke integriteit van de vreemdeling in gevaar is, of

-dat de vreemdeling bij een terugkeer een onmenselijke of vernederende behandeling zou riskeren.

Verweerster vermeldt uitdrukkelijk in haar beslissing dat verzoekster lijdt aan een aandoening die beschouwd kan worden als een risico voor haar leven of fysieke integriteit indien deze niet adequaat behandeld wordt.

Evenwel zou er geen reëel risico zijn op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er een adequate behandeling is in het land van herkomst.

Volgens verweerster zou er een adequate behandeling zijn in het land van herkomst. Verzoekers wonen echter al 10 jaar ononderbroken in Europa. Zij hebben geen banden meer met hun land van herkomst. Indien zij dienen terug te keren naar hun land van herkomst, dienen zij daar opnieuw van nul te beginnen; een woonplaats dient gezocht te worden, zij moeten werk vinden,... Verzoekster heeft echter bepaalde medicatie absoluut en dringend nodig, wil zij haar astma onder controle houden. Niet alleen kan er niet met zekerheid gezegd worden dat dezelfde medicatie in het land van herkomst beschikbaar is. Men kan van verzoekster niet verwachten dat zij na 10 jaar verblijf in Europa zomaar teruggaat naar haar land, waar zij niets meer heeft en gezien haar gezondheidstoestand niets kan opbouwen. Bovendien heeft Dr. G.E. (...) bevestigd dat verzoekster aan een chronische ziekte lijdt waarbij een lange reis met vliegtuig, trein, bus of auto om medische redenen afgeraden wordt omdat de evolutie van de huidige aandoening kan verergeren. Verzoekster staat hier onder medische controle; zij dient zich maandelijks te laten onderzoeken. Het aangevoerde middel is gegrond."

2.1.2. In de nota repliceert verwerende partij dat in de bestreden beslissing wordt verwezen naar het advies van de arts-attaché van 31 mei 2010 die verklaarde geen reëel risico te zien op een onmenselijke of vernederende behandeling aangezien de nodige behandeling beschikbaar is in Rusland. De toegankelijkheid van de behandeling blijkt uit het administratief dossier. Bovendien kan noch uit de voorgelegde medische attesten, noch uit het verslag van de ambtenaar-geneesheer opgemaakt worden dat verzoekster arbeidsongeschikt zou zijn en dat zij niet zou kunnen instaan voor de kosten die gepaard gaan met medische hulp. Ook verzoeker heeft niet aangetoond geen steentje te kunnen bijdragen. Bovendien wordt er vanuit gegaan dat verzoekers, die twintig jaar in Rusland hebben gewoond, aldaar nog steeds vrienden, familie of kennissen hebben die verzoekster minstens tijdelijk kunnen helpen bij het verkrijgen van de nodige zorgen of financiële hulp zo die gewenst is.

In het eerste middel komen verzoekers niet verder dan het leveren van feitelijke kritiek op de thans bestreden beslissing. Daar waar de bestreden beslissing aangeeft dat verondersteld kan worden dat zij na een verblijf van meer dan twintig jaar in Rusland aldaar nog steeds vrienden, familie en kennissen hebben, geven verzoekers enkel aan dat zij al tien jaar weg zijn uit Rusland en dat zij er niet zomaar terug een nieuw leven kunnen opbouwen. Louter weerleggen of ontkennen wat aangegeven wordt in de bestreden beslissing, zonder enige duiding of concrete bewijzen, kan niet leiden tot een vernietiging ervan.

Verzoekster brengt ook geen enkel overtuigend bewijs aan van haar stelling dat haar medicamenteuze behandeling zal onderbroken worden bij een terugkeer naar Rusland. Het valt niet uit het verzoekschrift op te maken waarom verzoekster deze mening is toegedaan. Ook bewijst zij niet, in weerwil van het advies van de arts-attaché, dat zij niet zal kunnen genieten van gezondheidszorgen in Rusland. Van haar beweringen ligt zelfs geen begin van bewijs voor.

Het doktersadvies waarnaar verzoekster verwijst, dateert van na de bestreden beslissing en is derhalve niet dienstig om de bestreden beslissing te bekritisieren.

2.1.3. In de repliekmemorie volharden verzoekers in hun verzoekschrift en voegen toe dat indien verzoekers genooddaakt worden naar Rusland terug te keren, de kans op een adequate medische behandeling zeer klein is. Verzoekers menen dat niet enkele diende te worden nagegaan of een bepaalde medische verzorging aanwezig is, maar eveneens of deze behandeling er financieel toegankelijk is voor elke patiënt. Verzoekers zijn ervan overtuigd dat zij, gezien het feit dat zij langer dan tien jaar buiten Rusland verbleven hebben, geen recht zullen hebben op de bijna kosteloze gezondheidszorg en dat zij verstoken zullen blijven van de nodige medische hulpverlening.

2.1.4. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekers de motieven van de bestreden beslissing bekritisieren, zodat verzoekers bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoeren samen met de schending van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De schending van de materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in samenhang met de aangevoerde schending van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Artikel 9ter, § 1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. De in België verblijvende vreemdeling die beschikt over een identiteitsdocument en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De vreemdeling dient alle nuttige inlichtingen aangaande zijn ziekte over te maken. De appreciatie van het bovenvermeld risico en van de mogelijkheden van behandeling in het land van oorsprong of het land waar hij verblijft, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer die daaromtrent een advies verschaft. Hij kan zonodig de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.(...)”

Verzoekers voeren aan dat verzoekster lijdt aan een ernstige aandoening, wat volgens hen volstaat om gemachtigd te worden tot verblijf. Waar verwezen wordt naar de adequate behandeling in het land van herkomst, wijzen verzoekers erop dat zij al tien jaar in Europa wonen en geen banden meer hebben met hun land van herkomst. Bovendien kan volgens verzoekers niet met zekerheid gezegd worden of dezelfde medicatie in het land van herkomst beschikbaar is. Verzoekster verwijst naar een medisch attest waaruit blijkt dat haar afgeraden wordt om een lange reis te maken.

Uit de algemene bewoordingen van het middel kan worden afgeleid dat verzoekers menen dat het volstaat dat verzoekster aan een ernstige ziekte lijdt om een machtiging tot verblijf te krijgen.

Uit de bewoordingen van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet blijkt echter duidelijk dat de machtiging in geval van ernstige ziekte enkel kan worden gevraagd *“wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft”*.

In de bestreden beslissing wordt uitdrukkelijk gesteld dat de nodige behandeling beschikbaar is in Rusland en dat inzake de toegankelijkheid van deze behandeling uit informatie die zich in het administratief dossier bevindt, blijkt dat alle Russische burgers recht hebben op gratis gezondheidszorg die door de overheid gegarandeerd wordt via een systeem van verplichte ziektekostenverzekering zodat elke burger toegang heeft tot de gezondheidszorg op het grondgebied van de Russische federatie, ongeacht zijn woonplaats.

Uit nazicht van het administratief dossier blijkt dat zich daarin een informatiebundel afkomstig van het IOM bevindt met uitleg over deze ziektekostenverzekering, en een advies van de arts-attaché waarin wordt vermeld dat er in Rusland medicatie bestaat tegen verzoeksters aandoening, dat het om andere medicatie gaat dan deze die verzoekster momenteel neemt maar dat deze als alternatieve behandeling kan gebruikt worden. De vaststellingen in de bestreden beslissing dat de behandeling beschikbaar is in Rusland en dat verzoekster toegang heeft tot deze behandeling, strookt bijgevolg met de gegevens van het dossier.

Verzoeksters opmerking dat het niet om dezelfde medicatie gaat, kan niet gevolgd worden nu blijkt dat het om weliswaar andere maar gelijkaardige medicatie gaat. De opmerking van verzoekers in de repliekmemorie dat ook moet nagegaan worden of de behandeling financieel toegankelijk is, gaat voorbij aan de vaststelling in de bestreden beslissing dat alle Russische burgers recht hebben op gratis gezondheidszorg. Verzoekers tonen niet aan dat de informatie waarnaar verwezen wordt in dit verband, niet correct zou zijn.

Inzake de adequate behandeling in het land van herkomst, wijzen verzoekers erop dat zij *“al 10 jaar ononderbroken in Europa wonen”, “geen banden meer (hebben) met hun land van herkomst”* en aanvoeren dat *“men kan van verzoekster niet verwachten dat zij na 10 jaar verblijf in Europa zomaar teruggaat naar haar land, waar zij niets meer heeft en gezien haar gezondheidstoestand niets kan opbouwen”*. De Raad stelt vast dat de verwijzing naar hun tienjarig verblijf in Europa geen afbreuk doet aan het feit dat de adequate behandeling van verzoeksters aandoening mogelijk is in het land van herkomst. Verzoekers betwisten niet dat de behandeling mogelijk is maar verduidelijken enkel dat zij niet wensen terug te keren naar hun land van herkomst. Deze wens van verzoekers is echter niet van aard om aan te tonen dat de vaststellingen in de bestreden beslissing dat een behandeling mogelijk is in

het land van herkomst en dat de behandeling toegankelijk is voor verzoekster, kennelijk onredelijk zou zijn of zou steunen op een niet correcte feitenvinding.

Waar verzoekers aanvoeren dat zij niets meer hebben in hun land van herkomst en er niets kunnen opbouwen, stelt de Raad vast dat in de bestreden beslissing het volgende wordt overwogen:

“Daarenboven kan noch uit de voorgelegde medische attesten noch uit het verslag van de ambtenaargeneesheer opgemaakt worden dat betrokkene arbeidsongeschikt zou zijn zodat kan gesteld worden dat zij zelf kan instaan voor de kosten die gepaard kunnen gaan met de noodzakelijke hulp. Gezien deze beslissing ook geldt voor de partner, kan worden verondersteld dat hij ook een steentje kan bijdragen in de financiële situatie van het gezin, bij terugkeer naar het land van herkomst. Overigens lijkt het erg onwaarschijnlijk dat betrokkene in Rusland – het land waar zij tenslotte ruim 20 jaar verbleef – geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben bij wie zij terecht zou kunnen voor (tijdelijke) opvang en hulp bij het bekomen van de nodige zorgen aldaar en/of voor (tijdelijke) financiële hulp. Ook wat betreft de terugkeer naar het herkomstland zijn er mogelijkheden (Terugkeer naar de Russische Federatie – IOM – 13.11.2009): “In juni 2006 is het door de staat begeleide programma voor vrijwillige terugkeer naar de Russische Federatie in het leven geroepen voor landgenoten die in het buitenland wonen. Dit programma is in de tweede helft van 2007 van start gegaan. De deelnemer (en zijn gezinsleden) aan het programma “Landgenoten” kan afhankelijk van het repatriëringsgebied een verhuizingstoelage, geldelijke steun en voordelen krijgen. Door hun deelname aan het staatsprogramma mogen de terugkerende persoon en zijn gezin (als zij buitenlandse burgers of staatsloze personen zijn) permanente residentie en staatsburgerschap van de Russische Federatie aanvragen. Om aan het programma deel te nemen, moet de terugkerende persoon een deelnemerscertificaat 23 verkrijgen in vertegenwoordigingskantoren van de federale migratiedienst in het buitenland.”

Met de loutere bewering in het middel dat verzoekers “niets kunnen opbouwen” in hun land van herkomst, slagen zij er niet in om dit motief in de bestreden beslissing te weerleggen of aan te tonen dat het kennelijk onredelijk is of steunt op een niet correcte feitenvinding. Zoals reeds gesteld bevindt deze informatie afkomstig van het IOM zich in het administratief dossier.

Waar verzoekers ten slotte in het kader van de aangevoerde schending van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet en van de materiële motiveringsplicht verwijzen naar een medisch attest dat gevoegd wordt bij het verzoekschrift en dateert van 23 augustus 2010, merkt de Raad op dat dit attest dateert van na de bestreden beslissing genomen op 9 augustus 2010, zodat er bij het nemen van de bestreden beslissing geen rekening mee kon worden gehouden. De regelmatigheid van een administratieve beslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze te nemen (RvS 23 september 2002, nr. 110 548 en vaste rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen).

De Raad zou zijn bevoegdheid overschrijden door bij zijn wettigheidstoetsing rekening te houden met gegevens die dateren van na de bestreden beslissing (RvS 18 juni 2009, nr. 194 395).

De bestreden beslissing steunt op een correcte feitenvinding en werd in alle redelijkheid genomen. De schending van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet en van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

Het eerste middel is ongegrond.

2.2.1. Verzoekers voeren een tweede middel aan dat luidt als volgt:

“Tweede middel: schending van art. 3 EVRM

Doordat: verweerster de aanvraag om machtiging tot verblijf ongegrond verklaart.

Terwijl: art. 3 EVRM stelt dat niemand mag onderworpen worden aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.

Zodat de aangevochten beslissing aangetast is door nietigheid

Toelichting

Een plotse onderbreking van de huidige medische begeleiding en een gedwongen terugkeer van verzoekers naar hun land van herkomst, houdt een schending in van art. 3 EVRM.

Ik verwijs daarvoor naar het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dd. 19.02.2009 dat een gelijkaardige beslissing inhoudt in de zaak met rolnummer 23.207.

Gelet op de kwetsbare toestand van verzoekster houdt een terugkeer naar haar herkomstland gezondheidsrisico's in voor haar gezien de lopende medische hulpverlening dan in het gedrang komt. Voordien werden verzoekers reeds gemachtigd in afwachting tot een verblijfsrecht in België o.b.v. medische redenen.

Verzoekster verbleef en verblijft met dit voorlopige verblijfsstatuut al meer dan drie jaar in België.

Verzoekster leed en lijdt nog altijd aan chronische astma, een ziekte die niet te genezen is.

Zij is nu nog steeds in behandeling voor deze ziekte in België.

Het systeem waarnaar verwerende partij verwijst, namelijk dat alle Russische burgers recht zouden hebben op gratis gezondheidszorg die door de overheid gegarandeerd wordt via een systeem van een verplichte ziektekostenverzekering (OMS) is verre van zeker voor personen die dat land al voor meer dan 10 jaar niet meer bezocht hebben.

Bovendien verwijst verwerende partij enkel naar het feit dat er gratis gezondheidszorg is in Rusland, niet dat het voor verzoekster zelf in de gegeven omstandigheden zomaar mogelijk is de behandeling hier te onderbreken, en in Rusland waar ze niets meer heeft en niemand meer kent verder te laten continueren. Er wordt in de aangevochten beslissing niets gesteld over mogelijke en bestaande behandelingen tegen astma.

Derhalve kan niet met zekerheid gesteld worden dat er een adequate en betaalbare behandelingsmethode aanwezig is in Rusland."

2.2.2. In de nota repliceert verwerende partij dat in de beslissing duidelijk wordt aangegeven dat verzoekster haar behandeling zal kunnen voortzetten in Rusland. Verzoekster maakt niet aannemelijk dat zij geen toegang zal krijgen tot dit systeem. Zij vreest dit, maar het is voor verwerende partij onmogelijk op te maken waarop zij zich baseert om dergelijke verklaringen te doen. De vereiste behandeling is beschikbaar in Rusland. Uit het medisch verslag van 31 mei 2010 dat zich in het administratief dossier bevindt, blijkt dat de arts-attaché aangeeft wel degelijk onderzocht te hebben of er in Rusland medicatie bestaat tegen astma. De beschikbare medicatie blijkt andere medicatie te zijn dan verzoekster nu neemt, maar kan als alternatieve behandeling gebruikt worden. Verzoekster weerlegt dit niet.

Wat de betaalbaarheid van de medische zorgen betreft, merkt verwerende partij op dat de beslissing aangeeft dat uit het dossier niet blijkt dat verzoekster arbeidsongeschikt zou zijn, zodat verondersteld kan worden dat verzoekster of verzoeker in hun eigen levensonderhoud kunnen voorzien. Bovendien kan ervan uitgegaan worden dat verzoekers, die twintig jaar in Rusland hebben gewoond, voldoende kennis, familie of vrienden hebben die hen plaatselijk, desnoods tijdelijk (financieel) kunnen bijstaan.

Verwerende partij meent dat verzoekster geen enkele poging doet om deze veronderstellingen te weerleggen. Ze gaat er totaal aan voorbij in haar verzoekschrift, waardoor deze elementen van de motivering dan ook niet betwist worden. Uit niets wat verzoekers aangeven, blijkt dat er sprake zou zijn van een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag ter bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM). Het staat immers vast dat verzoekster haar behandeling zal kunnen verder zetten in het thuisland en er is derhalve geen gevaar voor haar leven of aantasting van haar fysieke integriteit omdat er een behandeling beschikbaar is in haar thuisland. Verzoekers maken het tegendeel niet aannemelijk in hun bijzonder vaag en niet onderbouwd tweede middel.

2.2.3. In de repliekmemorie zetten verzoekers uiteen wat onder punt 2.1.3. van dit arrest wordt weergegeven.

2.3.4. Artikel 3 van het EVRM vereist dat verzoekers doen blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat verzoekster in het land waarnaar zij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. De bescherming verleend via artikel 3 van het EVRM vindt immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen staven met een begin van bewijs. Een loutere bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op voornoemd artikel.

Verzoekster stelt dat een plotse onderbreking van de huidige medische begeleiding en een gedwongen terugkeer naar het land van herkomst een schending inhouden van artikel 3 van het EVRM.

De Raad herhaalt dat in de bestreden beslissing wordt uiteengezet dat een behandeling van verzoeksters aandoening mogelijk is in het land van herkomst en dat deze behandeling voor haar

toegankelijk is. Een loutere ontkenning van deze vaststellingen volstaat niet om aan te tonen dat er sprake is van een schending van artikel 3 van het EVRM.

De omstandigheid dat verzoekers gedurende een jaar en acht maanden gemachtigd werden tot tijdelijk verblijf in afwachting van de behandeling ten gronde van hun aanvraag, heeft geen verderstrekkende gevolgen en creëert geen rechten in het kader van de eindbeslissing inzake deze aanvraag. Het feit dat verzoekers werden gemachtigd tot tijdelijk verblijf, brengt evenmin mee dat de bestreden beslissing kennelijk onredelijk zou zijn.

Waar verzoekers erop wijzen dat de behandeling en de gezondheidszorg in Rusland mogelijks niet beschikbaar zullen zijn voor verzoekster, gelet op hun afwezigheid aldaar gedurende tien jaar, stelt de Raad vast dat verzoekers deze blote bewering niet staven met concrete gegevens of met een begin van bewijs. Deze ongestaafde bewering doet geen afbreuk aan het motief in de bestreden beslissing dat de behandeling van beschikbaar is in Rusland en dat inzake de toegankelijkheid van deze behandeling uit informatie die zich in het administratief dossier bevindt, blijkt dat alle Russische burgers recht hebben op gratis gezondheidszorg die door de overheid gegarandeerd wordt via een systeem van verplichte ziektekostenverzekering zodat elke burger toegang heeft tot de gezondheidszorg op het grondgebied van de Russische federatie, ongeacht zijn woonplaats.

Waar verzoekers aanvoeren dat *“in de aangevochten beslissing niets gesteld (wordt) over mogelijke en bestaande behandelingen tegen astma”* verwijst de Raad naar de bespreking van het eerste middel en wijst erop dat aan verzoekers, samen met de bestreden beslissing, een gesloten omslag werd overhandigd waarin zich het advies bevindt van de arts-attaché van 31 mei 2010.

Ten overvloede wijst de Raad erop dat het medisch attest dat verzoekers bij het verzoekschrift voegen, vermeldt dat *“patiënte aan een chronische ziekte lijdt waarbij een lange reis met vliegtuig, trein, bus of auto om medische redenen afgeraden wordt omdat de evolutie van de huidige aandoening erdoor kan verergeren”*. Uit dit medisch attest kan dus niet worden afgeleid dat het aan verzoekster verboden is om te reizen of om een relatief korte vliegtuigreis te maken. Alleszins toont verzoekster hiermee niet aan dat er sprake is van een schending van artikel 3 van het EVRM in haar hoofde.

Verzoekers tonen bijgevolg niet aan dat verzoekster een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling.

Een schending van artikel 3 van het EVRM kan niet worden aangenomen.

Het tweede middel is ongegrond.

2.3. Verzoekers voeren geen afzonderlijke middelen aan tegen de tweede en derde bestreden beslissingen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien november tweeduizend en tien door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

mevr. S. SOETINCK,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. SOETINCK

A. DE SMET